

لحام الحصى الحاج على الفرائى
 ليلي كويد باهشتر اكبر اكبر اكبر
 رقتي ز دست من آخر

ليلي به زار ناتوان گفتاي اكبره من
 بخش زمين گشتي مرا بيش چشم توه من
 يگدم ز جاني بين اي حاله مظلمه من
 همچو گل توشه ي بزر اكبر اكبر اكبر

بودا ميد من خون شوم پيراي علي اكبر
 توار و فاكست مرا گيري اينور داور
 گرمي روم از اين جهان منرا بجهانه تر
 بسياري در قرياي بزر اكبر اكبر اكبر

بني يلا كبر باهشتر دگيد شحمة عينا
 بك آه آتله حيت وائير يولده سلواي
 حيتك او فليك عالتوه فلك عيتك واحي وياي
 بني او شيل عارسي منور اكبر اكبر اكبر

ليكن شدم من نا اميد رقتي ز دستم الكون
 بعد تو ريزم روز شب از ديدنه اشكم همچو
 مانند ميان دشمنان با حال زار و محزون
 نلان زار در بدر اكبر اكبر اكبر

رقتي ز دستم باه حال آي به جدت احمد
 از خاك و از خون يگدي برخيز اينور سرمد
 بنگر چها من ميستم جور و حفاي بيد
 ميستم من آه از حكر اكبر اكبر اكبر

همي تر صبه امهي لير و اياروي هالعدوا
 والي كفلني اكبر به طامي او فوك التز باك
 لاه من الي مكنوب هاي من الله يا عالي ايشا
 الله الله امي الدهم اكبر اكبر اكبر

اكبر حقا جويان مرا خواهند بوند سوي شام
 توماني اندر كريل آه از اين جور ايام
 من با گروه كو بيان ميروم با صد آلام
 خاك غزار بزم بزر اكبر اكبر اكبر

ليكن آيا اكبريدان تو ي سوي حيت
 من با اين يتمان كشم بعد از تو چها حيت
 و اندر فراق تالام از دل با صد مشقت
 فرائي بهر توه كمر اكبر اكبر اكبر

نعت بعوه والحمد لله
 نطقه من ٢٠ / ذي الحجه ١٤٢١ هـ

20

11

11

11

11

11

البرایچواشم
ایروخ روانم
کاشی اندر جهان بیستونانم

آمد پر نعلی جوانی
لبلی باغخانی
دید او اکبر ددخ روانی
آتش شد بجانی
و آن مه باره در خون ملانی
ببی دختانی
گفتا ای علی جان
ای ماه درختان
سوز مانت زدم جانم
ایروخ روانم

برخیز ای بر بگر بحالم
در نور ملالم
رفت از رفتت جاده حلام
واردانت بلام
آمد بر سرم غمهای عالم
باغم شد و عالم
وای از جرخ گرجون
بنمودم جگر خون
وای از شور آه فغانم
ایروخ روانم

برگو می جان بستم تو اکنون
گشتی غمخوار
قلبم بدغم تو گشته محزون
شد روزم در گون
استم جای از دید جو جیون
جو خون تو ملگون
خیز در خیانت
رو با صد شهامت
توانم ترا اکنون رسانم
ایروخ روانم

شد جان سیر در دین
از ظلم بد آیین
و از جور جهانی قوم بر کن
و از حق بر بر تو
ای شب رخ ختم البیاض
قلبم گشته غمگین
چون گل گشتی بریر
ای شب بریر
بعدت ده غریب تا توانم
ایروخ روانم

اندک بلا ای اگر من
ماه انور من
رفتی همچو گل تو از بر من
ایو من منظر من
غمهای جهان شد بر من
ای غم بر من
لب تشنه بجدان
دای بهر حق جان
بعد از تو غریب اندر جهانم
ایروخ روانم

رفت از برم ایماه تابان
وای از جور عدوان
ایدم تو منی آب از جده ایله
و از کور زان
من مانم اسیر دل پریشان
بعد از تو بدوان
دارم دیده تر
گویم اگر اگر
بعده من اسیر دختانم
ایروخ روانم

بودی تو امید قلب زارم
ای ملگون عدوان
رفت از بر قلب فگارم
با غمها دجارم
من اکنون روم چاره ندانم
زار و بفرارم
تو سوی جنت
من سوی اسارت
گر دیده فرای تو حانم
ایروخ روانم

لحام الحی الحاج علی الغرانی
رفته بهیدان بسوعدوان
ایه اکبرم یارب سلامت الیدم

بآه ناله ^{جواب} بآه ناله

لیلی شور بآه زاری
اشک اردو شمان بهوده جاری
گفتا به ناله اوکند یاری
دین نبی را ای بار اله عالم
بآه ناله بآه ناله

آنکه شیعه بنی میبود
و آنکه سنی علی میبود
و آن نور حی ولی میبود
سالم بیاید جان شیعه او اندر
بآه ناله بآه ناله

میان میدان رفتن امیدم
دانی تو یارب بهرش چه دیدم
از این زمانه من دل بریدم
جز این بر من ندارم گمراهی
بآه ناله بآه ناله

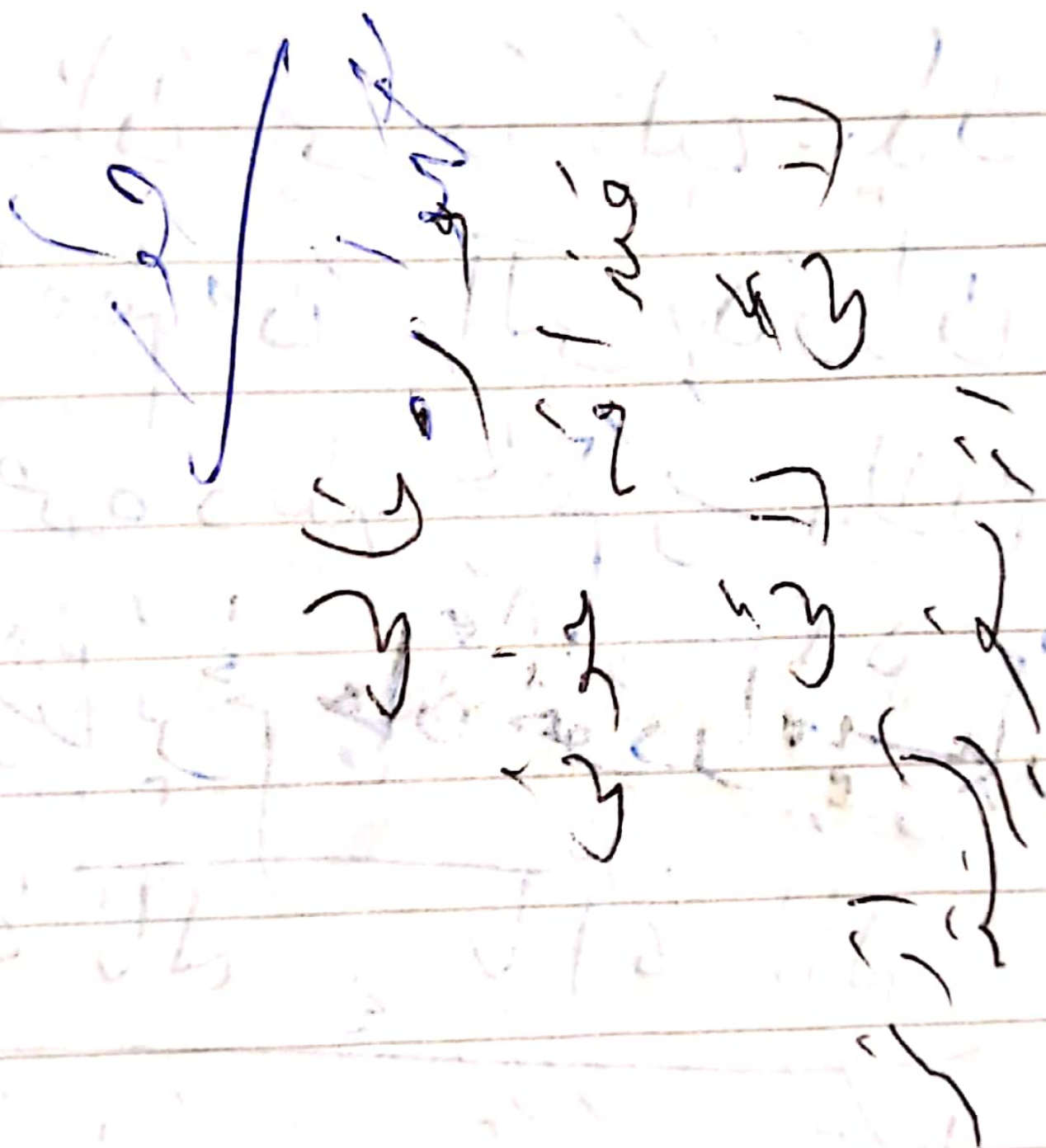
۳

اکبر میان شیر در قلب میدان
گفتا منم من اکبر بدوران
از بهره دین ختم رسولان
زید دست پر غم ~~بعد از این~~ بآه ناله
بآه ناله بآه ناله

تا که بر دیر قوم ستمکار
شد تشنه اکبر بحاله زار
آمد بوی بابای غمخوار
گفتا تشنه ام بجان آن زهرامدار
بآه ناله بآه ناله

گفتا حسین آن فرزنده حیدر
بر گرد به میدان ای جانم اکبر
ایندم تو نوی آب از پیمبر
رفتا هراهی آن بدر با غم زد
بآه ناله بآه ناله

شد کشته از کین از زیر خنجر
گفتا بدر جان بر من تو بهار
سلام مرا رسان به مادر
گویند فراتی از بهره اکبر مضطرب
بآه ناله بآه ناله

الى خادم الحبيب الحاج على التواتي / موع
الكبر ايامه منير اي الكبر
الكبر اينور د وچيمان تر

تو ايا شير بني نور عين
تو ايا زار ديه ليلى وحيه
گشتي آخر هکله تيرو سيني
سده خاك عمت ايندم بدم
۱
زه چه در کرب بلا از به من
رفتي اي گل رخ اي انوره من
بنگر بر دلم اي اکبره من
اي سرور دل نور بدم
۲

مادر ته هتم دل پر زه اميد
رخني سينه من آه گشيد
کاشي همراه تو هر گم ميريد
سده مقتول هر اي بدم
۳
بود اميد تو ايا نور احد
چون روم من ز جهان دارايد
نعني منرا بر ساني به لحد
۴
ليک رفتي شد ختم مكرم
باره ديگر دیده بکسار وفا
به بگر بر مني بر قوم جفا
اکبر اي شير رسول مصطفى
۵
زدي آتشي بدل اي جگر

شيد جان زادي تو دريشت فرات
ليک نوشيد زحق آب حياه
کاشي بهرم رسد ايام همت
من نخواهم عمرم اي بکر م
من نخواهم زنده گاني را دگر
روز و شب آرام ميگيرم مگر
هر زمان گويم بر جان اي بکر
بفداي نيکرت اين نيکرم
۶

زهر شير جفا شد پرست
زهر سوزد زه عطشي اي بکر
خير بي آمده مادر پرست
۸
زه وفا يکدي بشين بدم

همه هت آمده ام من روطي
من جگونه همه قوم فتن
بر و م با دل بر شور مي
۹
شمر خولي بشو همفر

گر روم سوي وطن من به فغان
گر بگو اين چه شد آن اعنا جوان
گويم او شسته شده از خور زمان
شد فرتي نوحه خان زاکرم

تحت بعوه الله والحمد لله